

In november 2022 ben ik in de pen geklommen en heb ik een brief geschreven aan Paus Franciscus om mijn zorgen kenbaar te maken over wat er gaande is in de kerk. Ik geef hier een korte samenvatting van mijn brief en als bijlage ook de vertaalde reactie van het antwoord van Mgr. Roberto Campisi namens de Paus.

Waarde Paus Franciscus,

Ik schrijf in het Spaans, naar mijn idee de taal die U het meest in het hart raakt. Ik maak mij zorgen over wat er gaande is in de Nederlandse kerkprovincie, en in het bijzonder in ons bisdom. Zoals u weet zijn wij een krimpende, maar nog altijd actieve gemeenschap, waarin bijna iedere gelovige zich inzet als vrijwilliger op enig terrein.

Behalve door het Woord en het voorbeeld van Jezus Christus laten wij ons leiden door u, in de manier waarop u uw geloof uitdraagt, vreedzaam de relatie zoekt met mensen van alle culturen en religies en zich inspant om de kerk te vernieuwen. U roept ons op om nieuwe wegen te zoeken om te communiceren, te vieren en hulp te bieden aan onze medemens.

Daarom word ik verdrietig van de houding van een aantal van onze pastores, onder leiding van kardinaal Eijck, die zich de laatste jaren steeds meer lijken bezig te houden met de details van de (Eucharistie)viering (dag, uur, plaats, kleding, woorden van een lied, zitten, staan of knielen, rol van leken en vrouwen). Is het dan slecht dat we.... (ik noem een aantal zaken waarop we zijn teruggefloten, zoals vieren in een parochiezaaltje, woord- en communievieringen, communie naar zieken brengen).

Ik geef het voorbeeld van mijn moeder, die in alle tijd van haar ziek zijn geen priester heeft gezien, maar gelukkig wel aandacht en de communie kreeg van vrijwilligers uit de parochie. De lijst met vragen groeit. Waarom mogen we het Paastridium niet in onze eigen gemeenschap vieren? Waarom hebben we de bisschop nog nooit in onze parochie gezien, terwijl hij wel tijd schijnt te hebben om een boek te schrijven waar niemand op zit te wachten, maar waardoor wij, katholieken, nog minder serieus genomen worden en nog minder het gesprek kunnen aangaan over ons geloof?

Ik eindig met een metafoor: Paus Franciscus werkt dag en nacht om het vuur van het geloof aan te wakkeren en gelukkig kunnen wij van ver de vlammen zien. We zouden de warmte ervan graag willen doorgeven, maar daarvoor zouden we die eerst zelf moeten kunnen voelen en helaas voelen we alleen de vrieskou die van onze bisschop afstraalt. Kom ons alstublieft te hulp.

Ik heb de kerstkaart en de vertaling van de reactie uit Rome naar ons parochieblad gestuurd als bemoediging voor de hele parochie, maar stiekem ook om mensen op het idee te brengen ook in de pen te klimmen. Hoe meer geluiden er naar Rome gaan, des te meer kans we hebben dat er iets positiefs van komt.

Een parochiaan.